

Η ΜΙΚΡΑ ΡΟΖΑ ΚΛΕΠΤΟΥΣΑ ΟΠΩΡΙΚΑ.

Ἴδετε τὴν μικρὰν ταύτην κορμὴν, μὲ τὰ ὠραῖα τῆς ἐνδύματ' αὐτῆς καὶ τὴν περιποιημένην κόμην, διατὶ ἐξαπλῶνει τόσον περίφοβος τὴν χεῖρά της πρὸς τὸ καλάθιον, κρύπτουσα τὸν ἑαυτὸν τῆς ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος;

πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξῃ.» «Ὁχι, πατέρα, δὲν θὰ τὰ πειράξω,»—καὶ ἡ Ῥόζα ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ πάππος τῇ εἶχε χαρίσει. Ἀλλ' ὁσάκις ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐβλεπε τὰ νόστιμα καὶ σπάνια ὀπωρικά περικυκλωμένα ὑπὸ φύλλων,

Ἡ Ῥόζα καὶ τὰ ὀπωρικά.

Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἔφερε τὸ καλάθιον τοῦτο πλῆρες ὠραίων ὀπωρικῶν, εἶπε, «Θὰ ἀφήσω τὰ ὀπωρικά ἐδῶ, ἀλλ' ἡ μικρά μου Ῥόζα δὲν

ἐσκέπτετο—«Ἄ, πόσον εἶναι ὠραῖα! Ἀχ, νὰ εἶχα ὀλίγα!» Τέλος ἠγέρθη ἡσύχως καὶ πλησιάσασσα εἰς τὴν τράπεζαν, περιέμενε τὴν